

ства та мужей. Тога продавателъ оттегли и даде и оризь, и отъ захарь та. Она же земавши, веза ги въ кърпа та, и оставивши вонъ, влезна внетре. Лавниково то же дете, кое то пазеше лава та, развеза кърпа та, и земавши оризь и захарь та, веза вмѣсто нихъ толку пърсть въ кърпа та. Жена та же послѣ излезавши отъ по внетрешня та лава, не развеза да види, що има въ кърпа та: но отнесе я сосъ пърсть та въ къща та си, и даде я на мъжа си, а сама отиде да донесе гърне то. Мъжь и же развезавши кърпа та, виде пърсть та и попыта я: каква е тая пърсть; Она же абіе разумѣ вещь та, и вмѣсто гърне донесе сито, и рече му: като отхождахъ, мужу на торгъ за оризь, ритна ме единъ конь, що то паднахъ и изгубихъ аспра та. За това собрахъ тая пърсть, и донесохъ я тува, за да я пресеємъ и найдемъ аспра та. Тья думы бѣднѣй мъжь чувши, повѣрова, и зема самъ да сее пърсть та, що то напраши си и брада та.

Отъ тья убо дѣянїя познай, о царю, защо козны те (дїяволи) и умышленїя та женски никой не може да разумѣе. Тога царь чувши тья думы, укроти своя та ярость, и повелѣ пакъ да не убивать сына му.

Отхожда пакъ жена та при царя.

Лукава та же жена на четвертый день